

Мария (гледа съ състрадание на Тудорка).

Горка Тудорке! по лицето ти се познава, че ти се мъчешъ... Пъкъ азъ мисляхъ, че тебе ти е добръ тукъ, че ти си забравила...

Тудорка.

Не, царкиньо! не тѣжѣ азъ за у дома. Татку е при мене и тѣй му е добръ тукъ, а пъкъ ти съ добрината си ме утѣши и успокои въ моята злочестина... ти обърна робството ми на царство. За какво штѣ тѣжѣ? за мама ли? но отъ нея всеки день получваме добри извѣстия...

Мария.

Но какво ти стана сега, че тѣй си се умислила и така силно въздишашъ? я се погледни...

Тудорка (като че на себе-си).

О, кешки да не бѣхъ го виждала никогажъ!... (силно въздиша).

Мария.

Ти ме плашишъ, Тудорке; азъ никога не бѣхъ те виждала тѣй. За кого говоришъ и што значѣтъ тежките и печалните ти въздѣшки?

Тудорка (свежда глава).

Ахъ, царкиньо! азъ наистина сѣмъ злочеста, заштото сѣмъ безумна. Азъ имахъ злочестината да помислѣхъ, че Иванку е влюбенъ...

Мария (бързишгомъ).

Въ кого?

Тудорка (дига погледъ на Мария и съ горчивъ смѣхъ).

Въ мене... (клати жаловито глава и прекъснато въздиша).

Мария (стрѣса се и съ безпокойство).

Въ тебе... (изглежда внимателно Тудорка; съ въздѣшка) Да, Тудорке,